

Οδοιπορώντας στο Φιλιάτι...

Μάρτιος 2005

Κογκέλες. Μια Πέμπτη χαράματα, εκεί κάπου στα τέλη της δεκαετίας του '50, ένα μικρό караβάνι ανηφορίζει για το Φιλιάτι, μόλις έχει διαβεί τη διασταύρωση του Μηνά Νάτση. Σκοτεινές φιγούρες, σαν αερικά, με πρόσωπα σκυφτά. Είναι οι γυναίκες και λιγостоί άντρες που πλησιάζουν στο τέρμα. Σ' ένα τέρμα που η αφετηρία του είναι τα Πανοχώρια (Μαλούνι, Κεραμίτσα, Κοκκινολιθάρι, Νεροχώρι, Ξέχωρο, Μπογάζι). Ζαλωμένες με τιςπραμάτειες τους βιάζονται να πΠρώτα - πρώτα το σιδεράδικο του Κώτσιο Κολονιάρη και το Μούκα τον πεταλωτή. Φουφού, σίδερα, αμόνι κι εργαλεία. Τα σπίτια τα λυόμενα των αξιωματικών κι απέναντι ο Βύρωνας ο Μέμος με το καφεζαχαροπλαστείο. Πίσω το τυπογραφείο. Εδώ έβγαινε η «Φωνή των Φιλιατών» του Μήτση Βουγίδα.ρολάβουν. Τί; μα το παζάρι. Ν' απλώσουν εκεί τα λαχανά τους, τ' αυγά τους, το τυρί, τα σκόρδα και να τα πουλήσουν. Να πουλήσουν και τα ξύλα, στους φούρνους και στα σπίτια, που κουβαλάνε οι ίδιες και τα ζώα τους υπομονετικά.

Ακολουθάμε εμείς καμιά δεκαριά παιδιά, συμπληρώνοντας την πομπή. Κοντά παντελόνια, φορτωμένα βιβλία, με τα καλέκια παγωμένα, περπατάμε αντάμα, αφού το λεωφορείο δε φάνηκε στου Τζούμα, χάλασε είπανε. Ξημερώνει κι εμείς βιαζόμαστε να προλάβουμε στο Γυμνάσιο το κουδούνι.

Εγώ όμως σήμερα θ' αφήσω τους άλλους να προχωρήσουν, θα κάτσω πίσω και θα σας αραδιάσω ό,τι θυμάμαι για το Φιλιάτι τότε: Την αγορά, τα πρόσωπα και λίγα παραπάνω από την Κογκέλα μέχρι το οικοτροφείο. Θα πάρω απουσία την πρώτη ώρα, αλλά θα εξηγήσω στον κ. Γκρέκα το λόγο και θα με δικαιολογήσει. Θυμηθείτε λοιπόν μαζί μου.

Πρώτα - πρώτα το σιδεράδικο του Σταύρου Κολονιάρη (γνωστού ως Τσιάβου) και το Μούκα τον πεταλωτή. Φουφού, σίδερα, αμόνι κι εργαλεία.

Ο Σταύρος Κολονιάρης ήταν σύζυγος της γνωστής για τον καφέ της, Ελένης Κολιοτάση - Κολονιάρη, στο καφενείο της οποίας γίνονταν τα "προξενιά" των Φιλιατών. Το καφενείο υπάρχει ακόμα και τώρα ανακαινισμένο από τον Δημήτρη Κολιοτάση, αδελφό της εκλειπούσης απέναντι από το σαμαράδικο του Ταφέκη.

Τα σπίτια τα λυόμενα των αξιωματικών κι απέναντι ο Βύρωνας ο Μέμος με το καφεζαχαροπλαστέιο. Πίσω το τυπογραφείο. Εδώ έβγαινε η «Φωνή των Φιλιατών» του Μήτση Βουγίδα. Ανηφορίζω προσπερνώντας το κλειστό πλέον καφενείο του Γιώρη Ζώτου από το Ξέχωρο, δεν το πρόλαβα εγώ, κοσμικό έλεγαν ότι είναι. Απέναντι το μαγαζί του Κώτσιο Καραμπίνα και διαβαίνοντας το Δημ. Σχολείο (Μελά) του Τσιώνη, του Γώγου και της Νίνας του Φραγκίσκου, να το παντοπωλείο του Λάμπρου Τσιροπούλη. Εδώ πάλι λειτουργούσε ένα από τα γνωστά χάνια του Φιλιατιού. Δίπλα τα σαμαράδικο του Τασίκα του Καλέση και απέναντι το Ταμείο Φιλιατών. Ο φούρνος του Φίλια Κοψιά μוסκοβόλαε κι ο Γιώρη Μάνθος είχε ανοίξει το καφενείο πρωί - πρωί. Είχε και το πανδοχείο άλλωστε.

Δίπλα το εστιατόριο του Μηνά Σιούτη από του Παλαμπά και το ραφείο του Βασίλη Βενέτη που τό 'κλεισε αργότερα και πήγε στην Αμερική. Ο Καραγιάννης στο ΚΤΕΛ μέσα στο καφενείο, ετοιμάζε το λεωφορείο για το Πλαίσιο και τη Σαγιάδα και ο Μηνάς έγραφε στην κατάσταση. Ο Σιοκολάκης είχε ανοίξει το ζαχαροπλαστέιο κι απέναντι ο Μάντζιος ετοιμάζε τα ποτά. Στη γωνία το σαμαράδικο του Τσιάβο Ντούρου και κάπου εκεί μου έλεγαν ήταν κι ο Πέτρος ο τυπογράφος από το Γηρομέρι. Η αστυνομία και το βιβλιοπωλείο του Γάκη Κύρκου, βιβλία, εφημερίδες, ΒΗΜΑ διπλωμένο, ΑΚΡΟΠΟΛΗ, ανοιχτή. Απ' έξω αραγμένο το ταξί του Γιώρη Σκευή. Πόσοι και πόσοι δεν ταξιδέψαμε μαζί του.

Από τα πρώτα ή το πρώτο στο Φιλιάτι Εστιατόριο η «Μουργκάνα» του Ν. Πατσούρα και το γραφείο μεταφορών του Μηνά Μυγδάλη. Κουρείον ο «Κρίνος» του Τριαντάφυλλου και του Πρόδρομου του Τσάτσα. Δίπλα ο Κέκκας, ο γιατρός και αργότερα ο Διαμάντης. Απέναντι το σιδεράδικο του Γάκη Κότε και δίπλα το ιστορικό φαρμακείο του Μιλτιάδη Φραγκίσκου. Σπύρος και Παύλος άξιοι μετά. Ο Μηνάς Στεργίου με το τσαγκαράδικο, μικρό πανεπιστήμιο, λαθραίο τσιγαράκι από μας του Γυμνασίου και εχεμύθεια. Μην έχεις τύψεις, Μηνά, εμείς σε αγαπάμε το καταφύγιο μας ήσουν. Σ' ένα τέρμα που η αφετηρία του είναι τα Πανοχώρια (Μαλούνι, Κεραμίτσα, Κοκκινολιθάρι, Νεροχώρι, Ξέχωρο, Μπογάζι). Ζαλωμένες με τις πραμάτειες τους βιάζονται να προλάβουν. Τί; μα το παζάρι. Ν' απλώσουν εκεί τα λαχανά τους, τ' αυγά τους, το τυρί, τα σκόρδα και να τα πουλήσουν. Να πουλήσουν και τα ξύλα, στους φούρνους και στα σπίτια, που κουβαλάνε οι ίδιες και τα ζώα τους υπομονετικά.

Το καφενείο του Σπανόπουλου του Δημάρχου και κάπου εκεί απ' έξω γύριζε την Πέμπτη τον τροχό - ακονιστήρι ένας από του Ματσιάλα. Δε θυμάμαι τ' όνομα του. Το εμπορικό του Γιάννη και του Φάνη Σωτηρίου, που τις Απόκριες έκανε τον κόσμο να ξεκαρδίζεται με αυτά που κρέμαγε απ' έξω. Ο Γιαννέτας απέναντι με το ζυγάδιό του: κουδούνια, τσοκάνια, κυπριά, και πριν από το γιατρό τον Πασχόπουλο το σαμαράδικο του Φίλιππα. Το εμπορικό του Περιστέρη και το πανδοχείο του Κώστα Βενέτη. Κι εδώ παλιά ήταν χάνι ξακουστό. Σωκράτης Μπέμπης, δικηγόρος και απέναντι το ζαχαροπλαστέιο του Ζήκο Κύρκου και το ειρηνοδικείο Φιλιατών.

Το σπίτι του Γιώργη και του Σωτήρη Μπέκου. Κωνσταντινουπολίτικη διακόσμηση είχε μέσα κι απέναντι ο Τσούβαλος με το χασάπικο. Το κουρείο του Ντρίκο Μαντέλου. Κλεισμένο ένα παλιό μαγαζί του Γ. Κύρκου με μπογιές. Σταύρος και Λευτέρης κι Αλκίνοος Κοτσώνης. Μαγαζί κι επιχειρηματικές δραστηριότητες, γερό δίδυμο με το Χρήστο Στούμπη, οικονομικοί παράγοντες του Φιλιατιού. Δίπλα και πίσω το χάνι του Γκάνια, βακούφικο τούτο του Μοναστηριού. Το εστιατόριο του Νικολάου Μάνου, το Επαρχείο κι απέναντι είχε ανάψει τα κάρβουνα ο πάπου Σπύρος ο Γκάνιας στο κρεοπωλείο, για να ακουστεί σε λίγο η φωνή του (κε-κε-βράζει, όλο Μαλούνι,...) και να κόβει στο χαρτί ένα φράγκο κοκορέτσι. Ηλίας, Γιώρης και Θωμάς συνεχιστές και άξιοι.

Από πάνω ο Γεράσιμος ο Λεβέτσιος με το ραφείο και τα γυαλιά κρεμασμένα με σπάγγο στο λαιμό. Τα εμπορικά του Μηνά Κόντη και του Δακούκη. Το τσαγκαράδικο του Γιάννη Κόντη, τα εμπορικά του Κώστα και του Νίκο Μπουρδούκη από την Κωστάνα και του Τάσιου Σωτηρίου το εμπορικό και λίγο από Τράπεζα Ελλάδας τούτο. «Αποικιακά και εδώδιμα» Γ. Και Λ. Μπολόφης. Ο Χαρίλαος με το κουρείο κι απέναντι το εμπορικό κέντρο. Αντώνης Κώττης, Θολής Σωτηρίου, Διονύση Γάτος στη σειρά. Πού να πρωτομπείς; Βιβλιοπωλείο του Ζούλα του Χρυσόστομου και η Μιράντα του με τ' αγγλικά. Ωραίο ζευγάρι. Ο φούρνος του Βαγγέλη Μαντζιάρα είχε φουντώσει, τα καρβέλια αχνίζανε κι ο Λεωνίδα Κολιοτάσης είχε βγάλει τηνπραμάτεια έξω από το μανάβικο και κουβέντιαζε με το Γληγόρη με τα μπιτζιούνια στη βιτρίνα.

Καφενείο Κώστα Τσέκα «η Συνάντηση» άλλο πανεπιστήμιο τούτο και από κάτω ο Χρήστο Τσέκας με το Γιώρη ετοιμάζαν το γάλα και το γιαούρτι. Ο φούρνος του Σίμου Σκουτέρη και δίπλα ο Κολιούσης, ο δικηγόρος. Η Πηνελόπη του Μάλιου με το φακό στο μάτι έπιανε δουλειά με τα ρολόγια και δίπλα το παντοπωλείο του Θ. Καραμπίνα. Το εστιατόριο του Ντάλα, το τσαγκαράδικο του Γιώρη Βουτσή και φάτσα το παντοπωλείο του Γρηγόρη Κολέλη, του Σπύρου Τάση και εμπορικό του Μάτσιακα.

Ραφείο Αφοί Σκάγια από το Πλαίσιο, το καφενεδάκι του Καλύβα από πάνω κι αμέσως το

γαλακτοπωλείο του Σωτήρη Αγγελόπουλου και του Νίκου Μακρή. Η ταβέρνα του Λεωνίδα Παππά, τα ζαχαροπλαστεία του Λεβέτσιου και δίπλα του Νίκου Κούτη. Το καφενείο του Τσιληβήτου, το Δημαρχείο και μετά τα Τ.Ε.Α. Δεν άνοιξαν ακόμη. Δε φάνηκε ούτε ο Λία Σκόρδας, ούτε ο Τέλης, ούτε ο Σταύρος Λιανός.

Εστιατόριο και ξυλουργείο του Γκιζά. Το ραφείο του Κώστα Σίσκου με το ωραίο χαμόγελο και κάπου εκεί κοντά ο Θόδωρος ο Καλαρυκιώτης που έφτιαχνε τσαρούχια άριστα. Το τσαγκαράδικο του Βασίλη Κολιοτάση και απέναντι το καφενείο του Κώστα Δήμου. Το καφενείο του Βασίλη Γκάνια και το περίπτερο του Σκάρλου. Ο Σωτηρέλης έξω από το μπακάλικο του Σπύρου Μπούκουρη είχε πιάσει δουλειά με το τσαγκαροσούφλι και τη φαλτσέτα. Το βιβλιοπωλείο του Γιώρη Βουγίδη εκδότη της «Θεσπρωτίας» που υπέγραφε με το ψευδώνυμο Ταμπάκος και μαζί με τα «Θεσπρωτικά Νέα» του Κ. Γκόρτσου και τους «Θεσπρωτικούς Αντίλαλους» ενημέρωναν τον κόσμο.

Από την άλλη μεριά τα ραφεία του Θωμά Νταή του Γιάννη Καλαμπάκα και η «Χρυσή Βελόνα» του Λάκη Γούλα. Ο Μέλιος με τα παπούτσια και ο Μαντζούκης. Το σαμαράδικο του Γιώρη Ταφέκη και τα καφενεία του Χρ. Πατσούρα και του Φώτο Κίτσου με τα τραπεζάκια έξω στην πλατεία, εκεί που κάποτε ήταν το τζαμί και το γκρεμίσανε. Το περίπτερο του Στρογγάρη και το κρεοπωλείο του Νίκου του Μπακουμάνη. Το σπίτι του παπα - Γιάννη και πιο πέρα το χάνι του Μικρούλη. Βλαχομαχαλάς εδώ. Εδώ ήρθαν και κατοίκησαν οι πρώτοι κάτοικοι του Φιλιατιού, πάνω από τα Βλαχοχώρια. Γληγόρης Ζαφείρης, ο τσαγκάρης και μετά ο Αχιλλέας Γούλας στην παλιά Ενωση, μάζευε το καλαμπόκι. Δίπλα η φιλαρμονική με τον Μπάτζιο, τον Κερκυραίο δάσκαλο και απέναντι ο Μήτση Λούμπας, ο πεταλωτής. «Τρεις Λουμπέοι - τρεις πεταλωτέοι».

Πίσω τώρα, στον κατήφορο, ο φούρνος του Γιώρη Μαντζιάρα. Ο Κολιο-Γούλας με τα χρώματα και τα σιδερικά, ο Βαγγέλη και ο Μήτση Λιανός με το ξυλουργείο, ο Μάρκο Σκόπας, ο γανωτζής, ο Νάκος ο Γιαννόπουλος με το χασάπικο και ο φούρνος του Παρούση. Ο Τώλη -Λούμπας, ο πεταλωτής και μετά ο φούρνος ο στρατιωτικός με τον Κίτσο Μπούντρη από την Κεραμίτσα, το Νικόλα Πασχάλη και το Λία Στραβέλη από τη Σίδερη, να βγάζουν ψωμί μαζί με τους φαντάρους. Η ηλεκτρική του Αγγελόπουλου, 12 η ώρα έπεφτε ο διακόπτης και μετά λάμπα.

Από την άλλη μεριά τα ραφεία του Θωμά Νταή του Γιάννη Καλαμπάκα και η «Χρυσή Βελόνα» του Λάκη Γούλα. Ο Μέλιος με τα παπούτσια και ο Μαντζούκης. Το σαμαράδικο του Γιώρη Ταφέκη και τα καφενεία του Χρ. Πατσούρα και του Φώτο Κίτσου με τα τραπεζάκια έξω στην πλατεία, εκεί που κάποτε ήταν το τζαμί και το γκρεμίσανε. Το περίπτερο του Στρογγάρη και το κρεοπωλείο του Νίκου του Μπακουμάνη.

Το Λιτρουβιό, η Λούτσα και μετά το καφενείο του Γλήγορη Δήμου με το τζου-μποξ. Εδώ όταν έπαιζε ο Καραγκιόζης, μας έπαιρνε την ψυχή και το γέλιο μας ακουγόταν ως την Γκότριζα. Τα πηγάδια, οι γυναίκες με τις βουτσέλες, το πούσι το πλατύ, είχε και άλλο πηγάδι μέσα μικρότερο λέγανε που χάθηκε ο Σταυρός τα Φώτα και δεν ευρέθηκε ποτέ. Από πάνω η παλιά λέσχη των Αξιωματικών και η άλλη θέση της Φιλαρμονικής. Κάπου εκεί δίπλα από τα Τ.Ε.Α. του Γώγου υπήρχε ένα καφενείο του Γιώρη Σιούτη που έπαιζε και βουβό κινηματογράφο, ο Νικόλα Πάντος από την Αμερική τον είχε φέρει. Δεν το πρόλαβα εγώ. Όμως πιο πέρα ήταν ο σινεμάς του Ντάλα του Αηδόνη, που σκοτωνόμασταν στον τοίχο για να δούμε τζάπα στο θερινό. Ενάμισι φράγκο το εισιτήριο, εύκολο να το βρεις; Δίπλα τα ποδοσφαιράκια του Πέτρου Νέτη, σαλπικτής αυτός στο Τεπελένι και ο Πίδαας, ο διάδοχος.

Περνάω από το άλλο Δημοτικό Σχολείο, του Κώτση, του Λέντζαρη, του Μαρκατσέλη και της Σουζάνας με το βιολί, κάνω μια βόλτα στο οικοτροφείο και στη σχολή την οικοκυρική. Το γήπεδο του Άρη Φιλιατών άδειο. Ξεκουράζεται ο Κωτίσιος, ο Σωτήρης Μπέκος, ο Νίκο Μακρής, ο Τέλη Τσιέλας, ο Μιχάλη Παππάς, ο Πίπη Νέτης, ο Καλαμπάκας και τ' άλλα παιδιά. Έχουν αγώνα την Κυριακή με το 628 Τ.Π. και τον Πατάκα. Απέναντι πετάλωνε ένα άλογο ο Γιάννη Τσιέλας (ο Κολιοκότες) ο πεταλωτής. Μόλις πήγα να στρίψω στη γωνία παρακάτω για την πλατεία με τσάκωσε ο Πέτρο Νέτης. Είχα νοικιάσει ποδήλατο και ήταν απλήρωτο. Πλησίαζα στον Ζούλα την «Εστία» (μεγάλη προσφορά στον τόπο κείνα τα χρόνια τα φτωχά) και να στη σκάλα του Γυμνασίου ο Τουρμούσογλου με την Μπαρτζούκα, φωνάζουν μέσα, είχε βάλει ήδη την απουσία ο Θάκης ο Αγαρτζίδης με τον Πάνο το Νταή και τέρμα ο ποδαρόδρομος και η βόλτα η μεγάλη. Αχ, αυτό το Γυμνάσιο, τους μαθητές του με την κουκουβάγια στα καπέλα, το στρατιωτικό χαιρετισμό στους καθηγητές, την αγοραπωλησία των βιβλίων από τους προηγούμενους στη μισή τιμή.

Θυμάσαι [Μιχάλη Γκανά](#); Μόλις πήγαινε η ώρα οχτώ εξαφανιζόμαστε από τους δρόμους, που διαβάζαμε κρυφά το Μικρό Ηρωα με το Γιώργο Θαλάσση και το Σπίθα, που παίζαμε με τα τουρκιά από τα βαρέλια, μπίλιες, καμάν, σβούρες και λαστιχένια τόπια. Που πληρώναμε τα πρώτα χρόνια και καθηγητές, που νοικιάζαμε μερικοί σπίτια δυο - δυο ή και τρεις μαζί για οικονομία και αλλοι που έρχονταν με τα πόδια για να μάθουν γράμματα. Ο Βαγγέλης ο Ζώης από τη Σπάταρη, ο Βασίλης Σταυρόπουλος και ο Μαηδώνης από το Καλπάκι και τη Βρυσέλα κάθε μέρα. Αλλά χρόνια, άλλοι καιροί. Μαθαίναμε όμως γράμματα και κάθε φουρνιά που έβγαινε ήταν καλύτερη από την προηγούμενη. Μια όμως που με πήραν σβάρνα οι θύμησες, να πω δυο λόγια και να θυμηθούμε μαζί πρόσωπα αξέχαστα της κοινωνίας τότε.

Ο Μαραλός με το κάρο του που φρόντιζε για την καθαριότητα μας, ο Ταρζάν με το τρίκυκλο και με το Δανίλη (το άτιμο το Φρόσω) και ο Γκόγκος με το δικό του. Ο Βασίλης Μαντέλος κάθε Κυριακή πρωί με το κασελάκι του λούστρου, ετοιμάζε τους άντρες για την εκκλησία, ο Πένες και ο Γιώρη Βάτσιος με το ζωεμπόριο και ο Γόρε Γραβιώτης καβάλα πάνω στο άλογο του με τη σέλα, τα χαϊμαλιά και την πλεγμένη γυριστή ουρά του αλόγου του, περήφανος κι ωραίος διέσχιζε την πόλη απ' άκρη σ' άκρη. Ο Β. Μπασιέκος με το σπληνάντερο στο μαγκάλι, ο Σπύρο Γκαρής, ο τελάλης (ακούστεε - ακούστεεε) και ο Χαρίλαος Βάσιαδης με το ωραίο παγωτό. Ο Γρηγόρη Δήμος, ο φωτογράφος που έχωνε το κεφάλι στο μανίκι και φώναζε: το πουλάκι! Ο αγροφύλακας ο Σταύρο Φράτης, ο Ζιώγας ο δασάρχης, ο Ζήκος ο αδιόριστος δάσκαλος από τη Β. Ήπειρο που έκανε ιδιαίτερα μαθήματα .

Ο Φώτο Γκόγκος με το κλαρίνο, ο Θωδωρής ο Τσέλας με το ντέφι κι ύστερα ο Κωτίσιος, ο Λέων. Τσέλας με το λαούτο ο Βαγγέλης Νάσες με το βιολί, που είχε από τον πατέρα του και επίσης ο γνωστός για την δεξιοτεχνία του στο βιολί., Γιώργης Κολιοτάσης, επονομαζόμενος μάλιστα "Ρούκουνας" γιατί, όπως όλοι οι παλιοί παραδέχονταν, παρομοίαζε στην τέχνη τον γνωστό βιολιστή της Αθήνας.

Ο Βαγγέλης Τσίγκος και ο Γιάννης Μάνος με τα πρώτα λεωφορεία, ο Καλαρυκιώτης και ο Φόρης από το Μπαμπούρι με τα πρώτα ταξί, ο Γρανάς και ο Κουφάλας με τα πρώτα φορτηγά, τα Ντόιτς και ο Τσιάμης με το τέλος του το τραγικό και του γαμπρού του αντάμα.

Οι κτηνοτρόφοι μας: Ο Νικόλα Πουρίκης, ο Στέφος, ο Βαγγέλη Μεμής και ο Αντώνη Νέτης. Ο Λευτέρης ο ψαράς απ' τη Σαγιάδα, ο Τάσιο Σιάτας με τη μαναβική (αφαριμπαμ), ο Πέτρο Νέτης (συγγνώμη κυρ - Αθανασάκο που σου τηλεφωνάω στον ώμο. Οι Κερκυραίοι με το Βαρότση, με τα φιρίκια, τα πορτοκάλια και τα παγωτά ΚΑΠΡΙΣ. Ο Μούκας (τόπαμε το ναι), η Αλεξάνδρα η Μέτου, η τσιάμισσα πούλεγε το φλιτζάνι, ο Χακή Αράπης, ο μπογιατατζής, με το παιδί του το Ζήφο, το φίλο μου, ο Βασίλη Μπεζιάνης με τα ασβεστοκάμινα και ο Γληγόρη Μπούτζης, ο αγωγιάτης και η Γκιολέκω με τη τέχνη της στα κόλλυβα. Όλοι αξέχαστοι και ωραίοι.

Το Φιλιάτι λοιπόν, το πολυσυλλεκτικό και το διαπολιτισμικό, το Φιλιάτι με το χιούμορ του και το παζάρι, δυο φορές γινόταν παλιά και την Τετάρτη λέγανε. Στέκεται όρθιο τόσα χρόνια. Φυλάει Θερμοπύλες και οι κάτοικοι του πραγματικοί ακρίτες, αποδείχτηκαν δουλευτές, έμποροι ικανοί, επιστήμονες άξιοι και τεχνίτες άριστοι. Δέχτηκε εσωτερικούς μετανάστες από τα γύρω χωριά, περίσσεψαν βλέπεις από την Αμερική, το Βέλγιο και τη Γερμανία, το αγάπησαν και τους αγάπησε, δημιούργησαν και το έκαναν αξιόλογο και ισχυρό. Ν' αντέχει στο χρόνο, να έχει συνέχεια και να

πλαισιώνεται σήμερα από νέους που δημιουργούν, που το πονάνε και το φροντίζουν, λαός και Δημοτικοί άρχοντες για ένα καλύτερο αύριο. Η πολιτεία όμως; Η πολιτεία πρέπει να σκύψει ακόμη περισσότερο στα προβλήματα και στις ανάγκες αυτού του τόπου. Το αξίζουμε. Το χρειάζεται αυτός ο τόπος, αυτός ο νομός, αυτή η εσχατιά της πατρίδας μας και για εθνικούς ακόμα λόγους, πέρα από τους κοινωνικούς, δημογραφικούς και λόγους επιβίωσης και παραμονής.

Οχι άλλη μετανάστευση. Γνωρίζουμε το ενδιαφέρον των αιρετών εκπροσώπων της Τοπικής Αυτοδιοίκησης καθώς και των εκλεγμένων αντιπροσώπων στη Βουλή, τέως και νυν. Χρειάζεται όμως περισσότερη προσπάθεια να καταβληθεί, μεγαλύτερη πίεση να ασκηθεί για το καλό όλων μας. Το αξίζουμε.

Του κ. Νικολάου Χρ. Τσέκα
Μάρτιος 2005

Πηγή: [Εφημερίδα τα ΝΕΑ της Επαρχίας Φιλιατών](#)